

JO VULL SER ALCALDE

ARIEL SANTAMARIA

Un dia de tants i quants d'un llarg hivern de l'any 2001 vaig somiar que se m'apareixia el fantasma d'en Carles Sabater a la feina, tot i dient que havia fingit la seva mort per tornar a apareixer com a cantant de Sau de forma triomfal.

En sec s'em va encendre la llum de l'habitació del meu dormitori en un pis que tenia llogat a la plaça de les Bases, i em trobo amb la presència de un famós músic de Reus entrant a l'habitació i agenollant-se al capçal del meu llit, tot i demanant-me perdó per una mena de querella "juantxi" que m'havia interposat l'any anterior, a causa de la gravació de una maqueta que mai va sortir a la llum...arràn de tot i d'altres coses que no vull comentar em vaig adonar que la meva faceta musical fins allavors cada cop s'estava tornant més "juantxi"...

En sec algú que tocava al meu grup, començava a designar-me com el "cantautor juantxi" de Reus...

I jo quan llegia quelcom sobre la biografia d'en Elvis the pelvis, també em trobava amb bastantes anècdotes molt "juantxis"...Elvis the pelvis era el rei del rock, Bruce Springstein es "The Boss", en David Bowie es "The white duke", els Stones "sas majestats satàniques..."

Però en sec em vaig adonar, que en mig de tota aquella parafernàlia de títols nobiliaris entre els meus ídols musicals no hi havia cap "alcalde"...vaig meditar llargament sobre tot això abans de tornar a tancar els ulls.

Un altre dia, en el qual vaig tornar a tenir un d'aquells somnis rars que s'em presenten de tant en tant, s'em va aparèixer el fantasma del propi Rei del Rock i em va dir que "jo matex havia de ser alcalde de Reus i un nou mesies del rock and roll i del juantxisme". L'escena del somni era postapocalíptica, tot Reus estava inundat pel aigua del mar, com a la pel·lícula "waterworld" i la torre del nostre campanar sobresortia entre les honcs mentres jo remava en un bot salvavides. I en sec en mig de un sò cel.lectual, se m'apareix l'Elvis retallat a dalt del cel cantant "Viva las Vegas" i m'ordena que m'haig de presentar als propers comicis municipals, per salvar a la ciutat de Reus de una situació tan dantesca com aquella...

Era un d'aquells somnis que semblen realitat, que et despertes recordant pé a pa sobre el seu contingut, com si ho haguessis vist en una espècie de videoclip.

Durant aquell temps estava composant la lletra i la música de una cançó que s'havia de titular "Tots som de Reus", a l'estil de "Murallas de Tarragona", "Valencia", "Guadalajara" o la mateixa "Viva las Vegas". M'havia adonat de que no hi havia cap tema musical cantat que parlés tan directament de una ciutat pròpia i amb personalitat ferma com Reus.

A finals del segle XIX ja hi havia un himne de Reus que tocava la banda municipal de la ciutat i que tenia una lletra pròpia d'en Eugeni Mata. Li vaig fer una ullada perque sortia publicat en no sé quina publicació local, de no sé quin any però, era una lletra molt bucòlica i generalitzada, fins i tot antiquada, deixant a banda els detalls i aspectes "juantxis" que caracteritzen el Reus estereotipat que tots plegat coneixem.

D'altra banda, aquell somni d'Elvis que em deia que em presentés per ser alcalde de Reus, tal com ell faria a Graceland o las Vegas, no parava de donar-me toms al cap. Pensant "¿jo, Ariel Santamaria alcalde de Reus?...¡JA!", ja tenia prou fent el "juantxi" amb el meu grup, com per ficar-me en merders de política local...

Fins que un dia, mentres estava acabant de polir la lletra de la cançó "Tots som de Reus", vaig recordar aquella biografia dels Stones escrita per no sé quí, on a finals dels anys seixanta, el partit laborista britànic, s'havia plantejat la idea de fitxar a en Mick Jagger, com a candidat per arrastrar el vot de la gent jove, inconformista, d'esquerres i fans dels Stones...en Mick Jagger s'ho va repensar i va rebutjar aquesta proposta del diputat Tom Driberg, perque ja tenia força feina amb els Stones...

Jo en aquells moments vaig pensar, ¿qué hagués pasat si el cantant dels Rolling hagués acceptat la oferta i hagués sigut candidat del partit laborista britànic per la presidència del govern de les eleccions del 1969? ¿I sí en Keith Richards hagués anat de número dos de la llista?...hagués sigut una cosa molt juantxi ¿no?

Després algú em va explicar que el mític músic i guitarrista de rock en Frank Zappa s'havia presentat a les eleccions presidencials dels Estats Units als anys vuitanta, en plena era Reagan...i també

vaig averiguar que el grup de Punk Rock els Death Kennedys s'havien presentat a les eleccions municipals de San Francisco a l'any 1989 i el seu cantant Jalo Biafra (un altre juantxi del copón) havia entrat com a regidor. Aquesta gent feien propostes surrealistes com: que els autobusos i taxis de San Francisco fessin pitats de color rosa, ficar una llei on tots els policies de la ciutat anessin disfressats de pingüins, que hi hagués un servei nocturn d'autobusos per les zones lúdiques on només poguessin pujar els borratxos que donessin positiu d'alcoholèmia...etc...etc...

En sec vaig lligar totes les coses en una. El somni d'Elvis, la cançó "Tots som de Reus" i els antecedents polítics de estrelles del rock "bastant" freakys, que es volien dedicar a la política...i vaig decidir, que s'havia de provar lo mateix amb Reus...allò de la porno diputada Cicciolina a Itàlia, o lo del clown cabaretista Coulouche a França, no m'havia impresionat gaire...però la idea de que uns músics de rock amb bastant mala fama de rebelds e irreverents es presentessin a les eleccions, em va flipar de debò i vaig pensar en intentar fer lo mateix que alguns dels meus ídols musicals.

"Sí, sí... probem-ho a veure que passa" vaig pensar, " a la pròxima entrevista que em faci el Sugranyes per canal Reus TV, diré que vull ser alcalde i presentar-me en les eleccions del 2003" i així va succeir.

Fins i tot amb la cançó "Tots som de Reus" tindria un himne propi pel partit polític. El partit de moment es diria ARIEL (agrupació reusenca independent electoral) i després a efectes pràctics es canviaria per CORI (coordinadora reusenca independent).

La cosa va començar més en broma que en serio, però degut a la resposta popular i que cada cop veia a molts "juantxis" que em votarien, vaig decidir arribar fins el final, fent una campanya juantxi i fent el juantxi com alcalde (si guanyava les eleccions es clar) .

Vull dir que transportaria el meu personatge escènic al àmbit de la política local. I a Reus hi havia molt de suc per treure idees juantxis pel partit polític.

Evidentment Reus es la capital mundial del "juantxisme" perquè d'aquí ha sortit la paraula. I remontant-nos a la seva història general, jo parteixo de la base de que quan a Tarragona hi havia romans a Reus hi havia cartaginesos, i com que els exercits d'Annibal van

perdre les guerres púniques, Reus es devia convertir en una mena de pressó pels enemics dels romans.

Es demostrat històricament que a l'antiga Tarraco ja hi havia una colònia grega, i al costat de una colònia grega s'hi ubicava una de fenícia i es feien la competència mutuament. Els fenicis que treballaven tan bé els teixits i comerciaven més amb els poblats indígenes del interior a través dels seus mercats ambulants, mentre que els grecs es quedaven treballant pels pobles de la costa.

Després els grecs es van convertir en romans i els fenicis en cartaginesos. No hi ha proves materials de tot això en el cas de Reus (encara), però es pura lògica que aquestes siguin més o menys les arrels històriques "juantxis" de la nostra ciutat. Una cosa que va més enlluny de la edat mitjana, del 1150, on oficialment apareix la paraula Reus en un document escrit a l'entorn del Mas Calbò (actualment terme municipal de Vil.laseca).

Altres aspectes juantxis de la història de la nostra ciutat, seria la gran xarxa de prostíbuls que tenia durant la edat mitjana, de manera que hi ha probabilitats que el rei Jaume I, abans de partir cap a la conquesta de Mallorca, pasés una nit de festa a Reus amb els ducs de Montcada.

I la gran macrodestil·leria que es va crear durant el segle XVIII, on s'exportava aiguardent i les ciutats de Reus, París i Londres, decidien el preu de les begudes alcohòliques de tota Europa occidental.

Després el Reus contemporani sempre ha tingut aquests personatges tan peculiars com l'urbà de la barba, Llera la castanyera, en Pepet Guardatermes i quí no ha sentit parlar mai de casos tan increïbles com lo de les closques d'avellanes que es volien vendre a Mèxic, fent-les passar per bones, o lo dels olis de la Colza, on també s'hi van veure implicats uns quants empresaris reusencs...

En definitiva, només en un lloc com Reus, havia de sortir un personatge com l'Ariel Santamaria que es presentés a les eleccions municipals (com a mínim), amb un partit independent "juantxi", captant el vot de revot i el vot abstencionista i al mateix temps que fós el partit independent més votat en tota la història democràtica de la nostra ciutat...

Per tant crec i estic convençut, que enguany s'havia de repetir la història anterior i reivindico un altre cop el títol d'aquesta mena d'assaig o "paja mental" que esteu acabant de llegir ara mateix.

JO VULL SER ALCALDE...DE REUS.

--

*Aquest document es va repartir com a part del Coripack *, a la parada que la CORI va muntar a la Plaça del Mercadal de Reus la diada de Sant Jordi de 2007.*

() El Coripack estava format per aquest document en suport paper, una rosa de plàstic i una enganxina de precampanya de la CORI*